

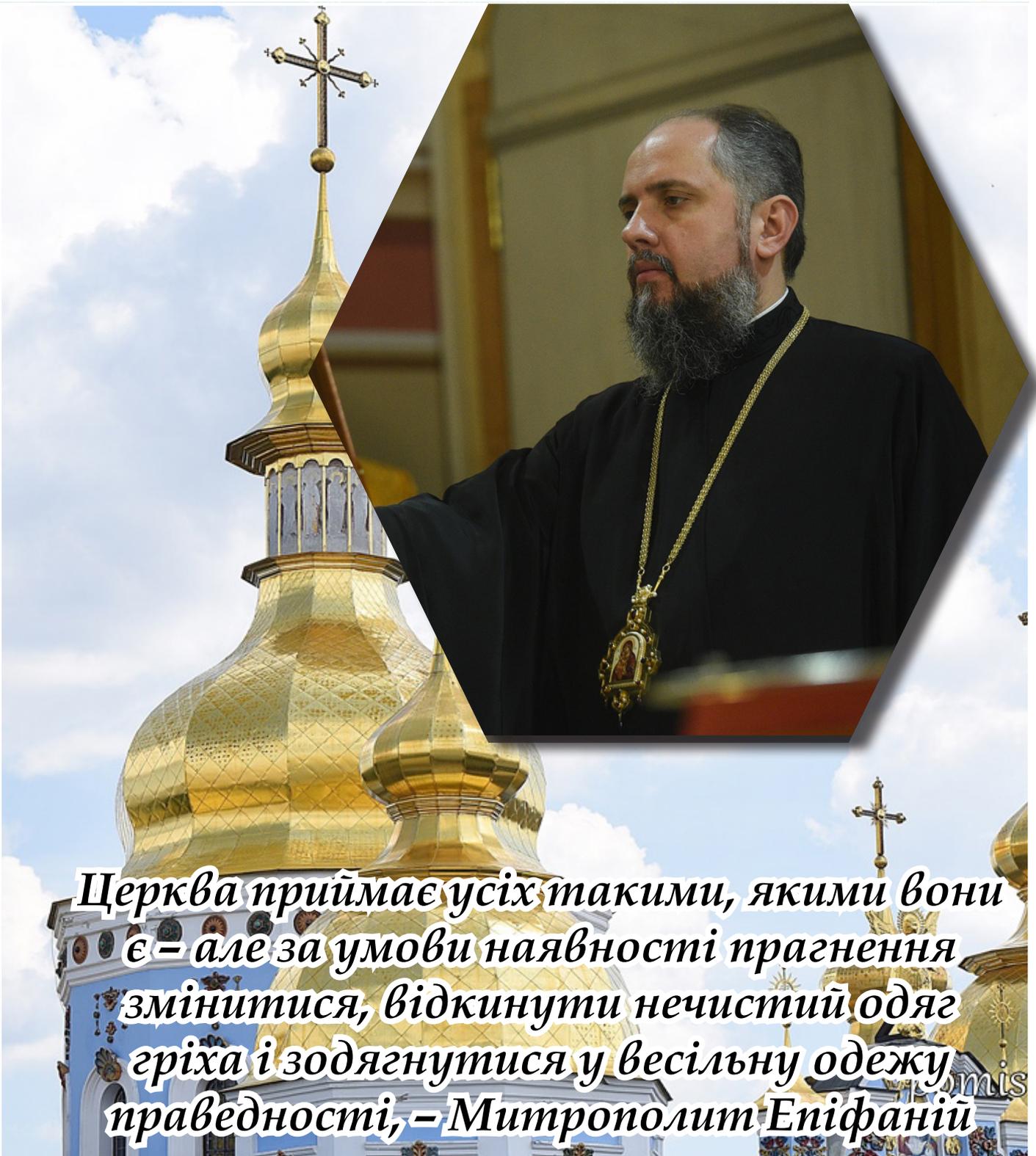
НАША ЦЕРКВА

Видання благословив Архієпископ і Митрополит Києва - Матері міст Руських, Галицький, Патріарх всієї Руси-України, Свято-Успенських Києво-Печерської та Почаївської Лавр Священноархімандрит ФІЛАРЕТ

Релігійний додаток часопису "БОРИСТЕН"

---№09(205)---

Церква приймає усіх такими, якими вони є – але за умови наявності прагнення змінитися, відкинути нечистий одяг гріха і зодягнутися у весільну одягу праведності, – Митрополит Епіфаній

Дорогі брати і сестри! Слава Ісусу Христу!

Притча про покликаних на весільне свято, яку ми чуємо сьогодні під час читання на Божественній літургії, була виголошена Спасителем відразу після притчі про злих виноградарів, яку ми чули минулого недільного дня і над якою тоді міркували. Але якщо у попередній притчі Господь Ісус Христос вживає образ робітників у винограднику, то у цій ми бачимо цілком інший образ – образ весільного святкування та запрошених на нього.

Які ж думки бажає Господь донести до слухачів – як безпосередньо до тих, хто чув Його тоді, за кілька днів до осудження на хресну смерть, так і до всіх, хто з покоління в покоління читає і чує слова Його притчі, записані у Євангелії від Матфея?

Найперше значення цієї притчі – пророчо-історичне. Бо весільне свято, яке цар влаштував для сина свого і на яке запрошує визначених завчасно гостей, посилаючи до них своїх слуг з проханням прийти – це є тенаближення Царства Небесного, про яке сповістив

Іоан Хреститель, це є саме пришестья у світ Сина Божого, Який воплотився, ставши також і Сином Людським. А запрошені на свято є ті, кому було провіщено завчасно через пророків, що прийде Спаситель світу, кому було дано Закон і Писання, і до кого зараз Бог послав Свого пророка, Хрестителя і Предтечу Іоана, а також до кого Спасителем були послані апостоли.

Однак справдилося на них слово Боже, сказане на початку Євангелія від Іоана: «До своїх прийшов, і свої Його не прийняли. А тим, які прийняли Його, що вірують в ім'я Його, дав силу дітьми Божими бути, які не від крові, не від похоті плотської, не від хотіння чоловічого, а від Бога народилися» (Ін. 1:11-13). Спаситель прийшов до загиблих овець дому Ізраїлевого (Мф. 15:24), але ті, хто мав найперше впізнати час виконання пророцтва та прийняти Того, про Кого говорив Мойсей та пророки – не прийняли Його. Отже, Господь Ісус Христос прямо провіщає мудрецам і старійшинам народу, бо саме до них звернені слова притч про двох синів, про злих виноградарів, і цієї, про покликаних на весілля: ви є ті, кого було завчасно запрошено на свято, але замість нього ви обрали суєту світу цього. Ви були покликані до царя, і покликані не на суд, чи на працю, чи на ще щось, про що могли би сказати: «це є тягар для нас і важко його нам понести», а покликані на святкування, на весілля, на бенкет! І не можете сказати, що не знали ви про свято, яке готується, адже були запрошені на нього завчасно,

і тепер прийшли до вас слуги, щоби покликати, бо все вже приготовлене, над чим ви навіть не трудилися і про що не турбувалися.

Однак не лише не приймають запрошення ті, хто був завчасно сповіщений і хто знав, що наближається час святкування, проте обрав замість нього свої поля і торгівлю. Навіть до того доходять, що нападають на посланих слуг царських і вбивають їх.

Тому господар убивць тих справедливо карає, а слугам каже зібрати на свято усіх, кого тільки побачать. Тим самим Спаситель провіщає, що замість законотворців і старійшин, які за своїм покликанням і наявними знаннями першими мали би впізнати Месію, до Царства Божого першими входять грішники, які розкаялися. «Ісус говорить їм: істинно кажу вам, що митарі і блудниці поперед вас йдуть у Царство Боже. Бо прийшов до вас Іоан Хреститель дорогою праведности, і ви не повірили йому, а митарі та блудниці повірили йому; ви ж, і бачивши це, не розкаялися і потім, щоб повірити йому» (Мф. 21:31-32) – промовив Спаситель якраз до слухачів цієї притчі. Отже, так безпосередньо справдилася вона, бо законотворці та старійшини відкинули Месію, а багато грішників, коли почули звернене до них слово Євангелія, навернулися.

Однак цим одним не вичерпується пророчо-історичне тлумачення притчі, адже вона має і більш широкий контекст. Бо хоча Месія був обіцяний і найперше прийшов до синів дому Ізраїля, але Він через проповідь Євангелія покликав до

Царства Свого усі народи, все людство. І якщо у старозавітній час істинне богопізнання, богослужіння та проповідь Закону були поширені лише серед одного народу, то від часу пришестья у світ Сина Божого істина викрита для прийняття усіма народами, кожною людиною. Тому Спаситель і промовляє до учеників та до всіх: «Кажу ж вам, що багато прийдуть зі сходу й заходу і возляжуть з Авраамом, Ісааком і Яковом у Царстві Небесному; а сини Царства вигнані будуть у пільму непроглядну: там буде плач і скрегіт зубів» (Мф. 8:11-12). Бо не плотське походження, не приналежність до якогось роду, але виключно віра, прийняття євангельського заклик до покаєння і оновлення відкривають для кожної людини можливість увійти до Царства Божого, на весільне свято Христа-Жениха і Його Нареченої-Церкви. На цьому образі також слід окремо зосередитися, адже не випадково весільне свято вживається, як метафора Царства Небесного. Бо Господь Ісус Христос є Той істинний Син Царя, Небесного Отця, Який приймає Церкву, спільноту вірних, як Свою Наречену. Про це особливо докладно говорить апостол Павло у 5-ій главі свого Послання до Ефесян, коли таїнство шлюбу, союз чоловіка і жінки, порівнює з таїнством єднання Христа і Його Церкви. Тому весільне свято, про яке говориться у притчі – це є новозавітна Церква, до якої послані Богом проповідники через слово Євангелія закликають усіх.

І тут ми вже бачимо настанову не лише пророчу й історичну, але те, що торкається також безпосередньо кожного з нас. Бо всі ми є ті запрошені на свято, яких зібрано звідусіль, як сказано: «І раби ті, вийшовши на дороги, зібрали всіх, кого тільки знайшли, і злих і добрих; і весілля наповнилося гостями» (Мф. 22:10). Зверніть увагу на це слово: «зібрали всіх, кого тільки знайшли, і злих і добрих». Воно означає, що хоча ми і перебуваємо в Церкві, як гості перебували на весільному святі, але не через те, що ми особливо достойні цього, а тому, що такою є милість Царя Небесного.

Церква, як спільнота вірних, є зібранням не лише одних добрих, не лише одних праведників, не лише самих достойних. Ми часто повторюємо, що двері нашої Церкви відкриті для всіх, і Церква приймає усіх такими, якими вони є – але не безумовно! Умова ж є – прагнення змінитися, відкинути нечистий одяг гріха і зодягнутися у весільну одягу праведності. І притча, яку ми сьогодні чуємо, нам пояснює, що відкритою Церква повинна бути для всякої людини, але залишитися в ній для вічності можуть лише ті, хто готові до переміни, хто, почувши заклик, не лише відгукнувся на нього, але й належно приготувався, перемінивши свій одяг на святковий.

Цей важливий момент маємо підкреслити і на ньому особливо зосередитися, адже у сучасному світі дуже часто ставлення до Церкви позначене двома однаково хибними крайнощами. Одні вважають її

чимось ізольованим від світу, зібранням лише для особливо обраних. А інші прагнуть бачити Церкву лише як благодійну соціальну інституцію, різновид клубу за інтересами чи як кружок психологічної терапії. Останні часто вимагають, щоби Церква змінилася у самій своїй природі та дозволила грішникам залишатися такими, якими вони є.

Притча, яку ми сьогодні чуємо, дає нам підставу відкидати обидві ці крайнощі. Бо водночас Церква в жодному разі не може перетворюватися на своєрідний «елітний клуб», на зібрання тих, хто за будь-якою ознакою вважає себе кращими за інших. Бо коли вона ставатиме на такий шлях – вона йтиме засудженою дорогою фарисеїв, які вважали себе більш праведними, більш гідними, більш доскональшими, ніж інші люди. Усі ми – зібрані на роздоріжжях. Усі ми – ті «злі та добрі», яких слуги царські скликали на свято. Ми є членами Церкви не тому, що гідні цього, що заслуговуємо на таку честь чи винагородженні цим привілеєм за нашу мудрість, таланти чи добрі діла. Ми належимо до Церкви виключно з милості Божої, а тому маємо не стільки пишатися цим, скільки відчувати, яку велику відповідальність на нас накладає це покликання.

Разом з тим Церква не може бути тим місцем, де людина залишається такою ж, якою вона була і поза Церквою. Бо в чому тоді сенс Церкви? В тому, щоби бути відкритою для всіх, але спонукати тих, хто приходить до неї, перемінитися,

зцілюватися від гріхів та успадкувати вічне блаженне життя. Якщо Церква справедливо іменується лікарнею, то вона очевидно повинна бути відкритою для будь-кого хворого. Але хіба доброю лікарнею назвуть таку, в якій хворі не лікуються, не стають здоровими, а зберігають свої хвороби і навіть набувають нових, та ще й пишаються цим?

Дорогі брати і сестри!

Спаситель через Євангеліє звертається до кожного з нас: «Ви – сіль землі. Якщо ж сіль втратить силу, то чим зробиш її солоною? Вона вже ні до чого не придатна, хіба що бути викинутою геть на потоптання людям» (Мф. 5:13); «Сіль – добра річ; але якщо сіль утратить силу, то чим

осолиться? Ні в землю, ні на гній не придатна; геть висипають її. Хто має вуха слухати, нехай слухає!» (Лк. 14:34-35). Тож маймо вуха наші та серця відкриті до слухання! Нас покликано до Царя, і покликано не на рабську працю чи на осудження – а на свято, покликано не через нашу гідність чи заслуги, а з любові та милості Божої. Одне, що вимагається від нас – не зганьбити свого покликання, перемінити свій гріховний одяг на світлу одягу чеснот і праведності. І тоді, замість справедливого осудження за гріхи наші, ми успадкуємо радість вічного блаженного життя з Богом, Якому і слава навіки.

Амінь!

romisna.

Послання до Дня молитви за довкілля Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Епіфанія

Улюблені у Христі брати і сестри!

Уже вдруге Православна Церква України офіційно долучається до загальноправославного Дня молитви за довкілля і благословляє своїх вірних упродовж двох тижнів, починаючи з першої неділі вересня, зосередити свої молитовні, просвітницькі та благодійні зусилля на розв'язанні проблем, пов'язаних з екологією. Але наша увага до світу природи і захисту довкілля не може бути обмежена тільки цими днями. Ми маємо подивитися під «екологічним» кутом зору на все наше життя, прагнути зробити «екологічно чистими» наші звички і на основі Слова Божого і духовної мудрості Церкви переосмислити екологічну культуру життя, виробництва і споживання.

Церква вірує і сповідує, що і неозорий всесвіт, і наша планета, все, що їх наповнює, є Божим творінням, піклування про яке покладене на людство.

Ще в райському Едемі Бог заповів Адамові господарювати на землі і піклуватися про всіх живих істот (Бут. 1: 26-28). Однак, цю заповідь людство виконує несумлінно. На жаль, панування людини над природою, спотворене гріхом і підсилене розвитком технологій, споживацьке ставлення до неї привело нашу планету на межу екологічної катастрофи, вже знищило значну частину флори і фауни та поставило перед людством питання виживання.

Церква з розумінням ставиться до розвитку науки, технологій чи економіки, але вона закликає до етичного погляду на них, до світоглядної переміни розуму людства. Насамперед світоглядні зміни і, як результат, зміни культури в усіх сферах життя та розвиток технологій зцілення замість технологій знищення, відповідають поставленому Богом перед людством завданням щодо творіння.

Протягом року Церква дякує Богові за життя, просить благословення для тих, хто працює, освячує плоди цієї праці і все необхідне для життя.

Відчуваючи потребу Божого благословення, ми встановлюємо Різдвяну ялинку, освячуємо воду на Богоявлення, тримаємо в руках гілочку верби на Вербну неділю, прикрашаємо оселю зеленню і квітами на Зелені свята, приносимо з подякою на освячення плоди ланів і садів – зілля, мед, яблука, виноград чи пшеницю. І, діючи за цим благословенням, ми маємо постійно турбуватися про наші ліси і сади, озера і річки, поля і квітники.

Дбайливе господарювання і турбота про навколишнє середовище є чесною і доброю справою, а зловживання щодо Божого творіння, його нищівна експлуатація і забруднення є, безперечно, гріхом проти Творця.

Не випадково Господь наш Ісус Христос, коли говорив про пекло, використовував образ смердючого сміттєзвалища (геєни вогняної) на околиці Єрусалима. Вже майже десятина території нашої країни і її родючої землі перетворена на «геєну вогняну» сміттєзвалищ. На сміттєзвалища перетворюються околиці наших міст і селищ, узбіччя доріг і залізничних колій. Тут недостатньо правильних законів, має змінитися мислення. Потреба в чистоті, красі і гармонії має змінити нашу поведінку. Зокрема, прибирання, сортування і переробка сміття даватимуть ефект не завдяки формальним рішенням, а тоді, коли це стане для кожного моральним вибором і благословенною доброю справою.

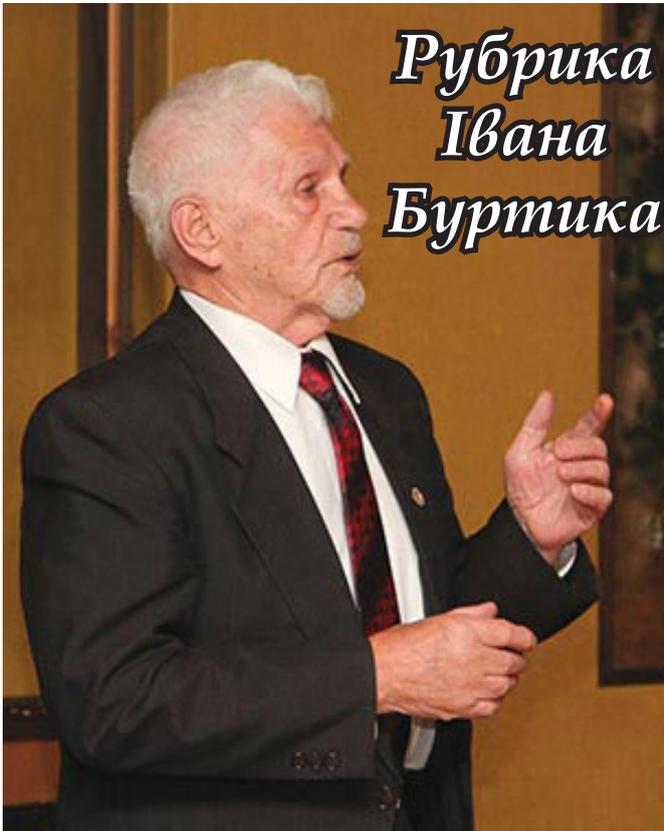
Біблія через пророка Ісаю, наголошуючи на нашій відповідальності, порівнює нашу землю з виноградником. Творець, заснувавши виноградник, «насадив у ньому добірні виноградні лози і ... очікував, що він принесе добрі грона» (Іс. 5: 2). На жаль, може статися так, що Він спитає: «Чому, коли Я очікував, що він принесе добрі грона, він приніс дикі ягоди?» Ми можемо почути сувору відповідь: «відніму в нього огорожу, і буде він спустошеним» (Іс. 5: 4-5). Але маємо і добру надію – у світу є можливість стати таким, коли «барс буде лежати разом з козеням; і теля, і молодий лев, і віл будуть разом, і мале дитя буде водити їх» (Іс. 11: 6). Ця метафора підкреслює, що ми маємо можливість на зміну нашого життя тоді, коли будемо ставитися відповідально і милосердно до всього живого. І земля може стати «оновленою землею», з «місцями плодючими і водою спокійною» (Пс. 22: 2). на якій житимуть ті, «у кого невинні руки і чисте серце, хто не марнував на суєту душу свою» (Пс. 23: 4).

І нехай нам допоможе у цьому Господь, Який створив «і небо, і землю, і море, і все, що в них» (Діян. 4: 24)!

**Епіфаній,
Митрополит Київський і всієї України,
Предстоятель Православної Церкви України
6 вересня 2020 року від Різдва Христового**

СЛОВО ХТО ТЕБЕ ЗАБУВАЄ ТОЙ У ГРУДЯХ НЕ СЕРДЕНЬКО' АЛЕ КАМІНЬ МАЄ

**Рубрика
Івана
Буртика**

Цей клич я вивчив на пам'ять 1929 р. В першій клясі на Західній Україні, який добре запам'ятався не все моє довге життя. Прочитавши в інтернеті, що російськомовні книги витискають українсько-мовні книги в Україні! Що є недоувіррення, щоб на 30 році, вільної і незалежної держави, мова московського вікового гнобителя так прижилася, що люди нехтують милозвучною рідною найстаршою мовою в Європі. Питання чому? Невжеш український патріотичний народ повірив брехливі Москві, що московська мова являється творчістю культурного народу а українська є "хахлатського селянства".

Варто пригадати москвитам, коли Україна була могутньою державою і прийняла у 988 році ,християнство, то напів дикі москвити ще жили кочовиками у лісах півночі. Зрозуміло,, що вікове поневолення України Москвою та кріпацтво не тільки, що впливало на мову а просто "указами"

та насильством навіть у церквах забороняли вживати рідну мову. Але як можна пояснити чи оправдати сучасного міністра української держави уродженця України, який не знає української і заявив, що не буде вчитися. Москва вживає мову, як один із засобів братовбивчої війни, що бачимо на Донбасі. Російськомовні українці з москалями Донбасу, за шість років війни убили понад 14 тисяч патріотичної молоді та покалічили біля 20 тисяч на все життя. Ці яничари, якщо навіть виживуть то, не будуть більше українцями.

Довго Москва з яничарами протистувала проти схвалення Конституційного Закону, що державною мовою є тільки українська мова. Проте московські політики не піддаються та використовують усі засоби, дешевими книгами пресою та кіном, щоб вдержати живучість їхньої брехливої пропаганди. Чому Москві так залежить, щоб вдержати живучість москомської мови в Україні? Бо мова це є один з давних московських засобів, поневолення вільних народів. За час вікового поневолення, народ затрачує не тільки мову а ткож національну гордість і свободу. Затративши рідну мову, народ стає покірним і слухняним. А в результаті москвити заповнюють державні посади та уряди а бездушний зубожілий народ стає рабами.

Становище України дуже загрожене,політика Америки не є стабільна. Збудований і вікритий міст з Росії до Америки, підказує цю відлигу між країнами. Так Америка за здачу атомної зброї Москві, захищає Україну, але Україна на сичина московськими агентами, які невпинно працюють на шкоду України. Якщо Україна не зуміє навести внутрішній порядок та не підбудує зброїні сили, Америка легко може змінити свою політику а тоді будуть в Україні каяття та воріття не буде.

“ПРЕДСТОЯТЕЛЬ”

Митрополит Епіфаній взяв участь в урочистому відкритті фонтану зі скульптурною композицією архістратиґа Михаїла

Предстоятель помісної Української Православної Церкви 19 вересня 2020 року взяв участь в урочистому відкритті фонтану зі скульптурною композицією архістратиґа Михаїла у парку «Володимирська гірка», поруч із Михайлівським Золотоверхим монастирем. Його Блаженство супроводжував митрополит Переяславський і Вишневський Олександр.

«Хочу подякувати усім, хто долучився до зведення цієї прекрасної скульптури. Цей добрий задум, який втілений в життя, буде прикрашати й духовно збагачувати нашу столицю. Символічно, що на цій сфері під архангелом Михаїлом зображені наші древні святині: Свята Софія Київська, Михайлівський Золотоверхий монастир, Києво-Печерська лавра і Видубицький монастир, які засвідчують, що ми маємо тисячолітню історію і що наша Українська держава й наша Українська Церква справді мають древнє історичне коріння», – зокрема сказав звертаючись до присутніх Митрополит Епіфаній, який наразі є головуючим у Всеукраїнській Раді Церков і релігійних організацій.

Окрім того, Блаженніший владика висловив побажання про те, щоби з допомогою Божою неоголошена війна на Сході України незабаром завершилася нашою перемогою, було повернено окупований Крим та подолано пандемію небезпечної коронавірусної хвороби.

На захід, який очолив Київський міський голова Віталій Кличко, також завітали представники ВРЦіРО.

Скульптурну композицію разом із мером столиці відкривали новітні захисники України: ветеран АТО Володимир Сергієвський, начальник караулу 12-ої Державної пожежно-рятувальної частини міста Києва Руслан Черкасов та завідувачка інфекційного відділення Олександрівської клінічної лікарні Тетяна Гайнутдінова.

Сила хреста Христового – не від світу цього, вона знаменує не звеличення, а смирення і перемогу над злом через самообмеження, – Митрополит Епіфаній

Проповідь Блаженнішого Митрополита
Київського і всієї України Епіфанія
на свято Воздвиження Чесного й
Животворчого Хреста Господнього
Дорогі брати і сестри!
Слава Ісусу Христу!

Сердечно вітаю всіх вас з великим святом
Воздвиження Чесного і Животворчого
Хреста Господнього!

«Хрест – хранитель усієї Вселенної; хрест
– краса Церкви, хрест – наша держава;
хрест – вірних утвердження; хрест –
ангелів слава і демонів язва» – такими
словами богослужіння прославляємо ми
хрест Господній, який завжди шанується
нами, християнами, але особливо – в день
цього свята.

Сьогодні ми водночас вшановуємо
історичну подію знайдення Чесного Хреста

і урочисте поклоніння йому, яке сталося у
Єрусалимі завдяки побожним старанням
віднайти цю святиню, здійсненим
рівноапостольною царицею Єленою,
матір'ю рівноапостольного імператора
Костянтина Великого. Але також нині
ми ніби повторюємо звершуване у Велику
п'ятницю скорботне пошанування
Страстей Господніх і Святого Хреста, як
знаряддя перемоги Сина Божого над гріхом
і самою смертю. Цим самим нагадуємо
собі, якою дорогою ціною ми викуплені від
рабства злу – ціною Крові Господа нашого
Ісуса Христа.

Також ми урочисто прославляємо ту силу
смирення Спасителя, яка була виявлена
через хресну смерть, і завдяки якій стало
можливим наше спасіння, нагадуємо собі
про наш обов'язок, взявши хрест свій,
слідувати за Христом. І хоча шлях цей є
важким, однак всякий, хто йде ним, у силі
цього смирення здобуває собі підтримку,
зміцнення та спрямування.

«Якщо хто хоче йти за Мною, – говорить
Господь – нехай зречеться себе, візьме хрест
свій та йде за Мною. Бо хто хоче зберегти
свою душу, той погубить її, а хто погубить
душу свою заради Мене, той збереже її.
Бо що за користь матиме людина, якщо
придбає ввесь світ, себе ж саму згубить чи
занапастить?» (Лк. 9:23-25). Через ці слова
Євангелія усі ми отримуємо настанову
про особистий обов'язок кожної людини,
яка бажає йти за Христом, – наслідувати
Його смирення, Його жертвність, Його
упокорення перед волею Отця Небесного і
Його свідоме самозречення заради любові,
тобто все те, що пов'язане із поняттям
«нести хрест».

Часто, особливо серед зовнішніх, можна почути думку, що хрест, який шануємо ми, християни, є лише знаряддям болючої і ганебної смертної кари, яку застосовували римляни для публічного покарання злочинців. А тому і саме християнство, яке прославляє хрест, є нібито лише релігією терпіння страждань та болю, з якими асоціюється розп'яття.

Мабуть, багато хто з вас, особливо зі старшого покоління, чув про вираз, що «релігія є опіум народу», найбільш відомими поширювачами якого були Карл Маркс і Володимир Ульянов. Вони та їхні послідовники, войовничі безбожники, бачили у релігії лише спосіб заспокоювати біль від страждань сьогодення через примарні сподівання на майбутні блага, як наркотичний засіб знімає відчуття болю, однак не здатен вилікувати саму причину страждань.

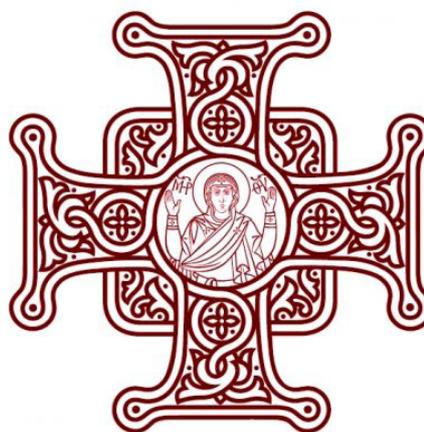
Цим самим такі вчителі «новітньої мудрості» та їхні послідовники цілком виправдовують слова, сказані апостолом Павлом, які ми чуємо цього дня під час Божественної літургії: «Слово хресне для загинлих безумствоє, а для нас, що спасаємось, – сила Бога. [...] Бо їм юдеї вимагають чудес, і елліни шукають мудрости; а ми проповідуємо Христа розп'ятого, для юдеїв спокуса, а для еллінів безумство, для самих же покликаних, юдеїв і еллінів, – Христа, Божу силу і Божу премудрість» (1 Кор. 1:18,22-24). Засліплені духом віку цього бачать у Розп'ятті лише символ страждань і смерті, а ми бачимо в ньому перемогу над стражданнями і смертю, яка досягається через відречення від егоїстичного існування заради досягнення істинного буття в жертвній любові.

Чи справді слово хресне є спокусою? Спокусою воно є для тих, хто шукає перемоги у світі цього, як юдеї, сучасники Спасителя і апостолів, очікували від приходу Месії перемоги над римлянами-завойовниками і відновлення величного земного царства. Однак сила хреста Христового – не від світу цього, вона знаменує не звеличення, а смирення. Вона знаменує перемоги над злом

через самообмеження, адже Син Божий міг умолити Отця послати на Його захист легіони ангелів, однак Він терпеливо переніс всі несправедливі страждання – і цим переміг.

«Якщо Ти Син Божий, зійди з хреста» (Мф. 27:40) – так закликали не лише ті, хто стояв на Голгофі та спостерігав за розп'яттям Спасителя, глузуючи з Нього. Так закликає світ цей і досі, і ті, хто відданий його пристрастям і похотям, знову і знову ніби повторюють: «Боже, якщо Ти справді є – покажи нам знамення, покажи нам Свою силу, здивуй нас, тоді ми повіримо». Але кличуть вони неправдиво, тому що світ цей не здатен пізнати силу смирення, бо бачить могутність лише в гордості. А Хрест – це ознака несправедливого приниження, знамення сили, яка виявляється у немочі.

Світ цей звик цінувати силу, і стисненої кулак, могутня рука, підсилена зброєю в ній – ось що цінують сини світу цього і на що переважно уповають. А хрест являє нам цілком іншу силу, бо це сила руки беззбройної, не стисненої в кулак, а розкритої, ще й прибитої цвяхом до дерева. Ось це і є спокуса, випробування – через віру побачити істинну силу там, де нібито виявлене цілковите безсилля, побачити могутню руку Божу в знесиленій прицвяхованій долоні Сина Людського, побачити істинного Вседержителя і Царя всього суцього в Тому, над головою Якого найменування сану царського написано, як вирок неправдомовцю і злочинцю.

Хрест є ніби вододілом, він є протиставленням між світом цим, який лежить у злі, і тим новим життям, до якого нас закликає Спаситель. Це дуже ясно відчував апостол Павло, який у Посланні до Галатів написав: «Я не бажаю хвалитися, хіба тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа, Яким для мене світ розп'ятий і я для світу» (Гал. 6:14).

«Ті, що Христові є, плоть свою розп'яли з пристрастями і похотями» (Гал. 5:24) – пише він у тому ж Посланні, тим самим закликаючи нас, християн, усвідомити свій вибір: якщо ми хочемо йти за Христом, то взятий нами власний хрест означає, серед іншого, добровільне самообмеження у тому, що звичне для світу цього. І коли спокушатиме нас гріх, то маємо уявити себе ніби розп'ятими – і через це можемо подолати спокусу, ставши справді, як сказано апостолом Павлом у Посланні до Римлян, «мертвими для гріха, живими ж для Бога у Христі Ісусі, Господі нашому» (Рим 6:11).

Дорогі брати і сестри!

Під час Всенічного бдіння з нагоди свята відбувається чин Воздвиження Хреста, який символічно нагадує нам про подію знайдення Хреста Господнього у Єрусалимі

і звершене тоді Патріархом піднесення святині перед народом, який поклонявся Животворчому Древу. Водночас цей чин нагадує нам, що Син Божий зійшов з Небес і, як пише апостол Павло у Посланні до Филип'ян, «будучи образом Божим, не вважав за захват бути рівним Богові, але принизив Себе Самого, прийнявши образ раба, зробившись подібним до людей, і з вигляду став як чоловік; упокорив Себе, був слухняним аж до смерти, і смерти хресної» (Флп. 2:6-8).

Від найвищого Престолу Небесного Син Божий сходить не лише на землю, але через хрест сходить навіть до найглибшого пекла, і зруйнувавши його владу – відтак підноситься найвище, і кличе до цього піднесення усіх нас. Тож заклик свята Воздвиження до кожного – наслідувати Спасителя, шляхом усвідомленого самообмеження і смиренного уповання на Бога, шляхом самозречення і жертвної любові пройти крізь бурхливе життєве море світу цього, який потопає у гріху – до тихого пристановища блаженного вічного життя; звільнившись від пекла найглибшого – піднестися до Небесних Осель.

У ці дні свята ми поклоняємося хресту Господньому, водночас прославляючи Воскресіння Спасителя. Поклавши на себе знак хреста ми схилиємося до землі перед Животворчим Древом і Розп'ятим на ньому, засвідчуючи своє смирення – і тому стаємо причасниками Христового Воскресіння, підводячись від землі до неба.

«Хресту Твоєму поклоняємось, Владико, і святее Воскресіння Твоє славимо» – цими словами і символічними діями, які їх супроводжують, ми сьогодні особливо засвідчуємо нашу віру, яка воістину є не дурманом, що лиш тимчасового загашує біль та страждання в цьому світі, але яка справді лікує нас, звільняє від влади зла, знищуючи саму причину болю та страждань.

Силою Чесного і Животворчого Хреста Твого Господи Ісусе Христе, Боже наш, помилуй і спаси нас! Амінь.

potisna.info

"Історія"

Вшановано пам'ять жертв масових розстрілів у Бабиному Яру

У 79-ту річницю трагедії Бабиного Яру, 29 вересня 2020 року, Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній відвідав Меморіальний центр Голокосту «Бабин Яр», де відбулися жалобні заходи.

Предстоятеля помісної Української Православної Церкви супроводжував заступник голови Управління зовнішніх церковних зв'язків архієпископ Чернігівський і Ніжинський Євстратій. На заходах був присутній Президент України Володимир Зеленський, Голова Верховної Ради Дмитро Разумков, Прем'єр-міністр Денис Шмигаль, інші представники влади та члени Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, іноземні гості та представники громадськості.

Меморіальний центр цього дня представив масштабну аудіовізуальну інсталяцію на території урочища, присвячену вшануванню пам'яті жертв Бабиного Яру. В основі інсталяції – символ Дерева життя. Трагедія Бабиного Яру показує, як легко воно може бути знищене. Колони, простріляні тисячами куль того ж калібру, що й кулі, від яких загинули люди у Бабиному Яру. Інсталяція працює цілодобово, і вночі крізь кульові отвори проходить світло та звук пам'яті.

"Цікаво знати"

Для чого потрібно молитися?

В Біблії про молитву говориться більше, ніж про щось інше. Серйозне, сильне молитовне життя говорить про наявність духовної сили в житті віруючого. Відсутність молитви - безсилля. Присутність в житті молитви, спілкування з Богом - це те, що відрізняє християнина від інших людей

Нам необхідно молитися, тому що це - Боже повеління для нас. Якби віруючі проводили більше часу в молитвах, всі питання вирішувалися б швидше і простіше. Апостол Павло закликає:

Будьте тривалі в молитві, і пильнуйте з подякою в ній." (До Колос. 4:2)

Через молитву можна вирішити переважну більшість проблем. Коли віруючий постійно молиться, до нього приходить розсудливість, мудрість Бога для прийняття вірних рішень в повсякденному житті. Якщо людина не молиться, то замість мудрості приходить непорозуміння, яке руйнує людину і все навколо неї. Людина без молитви робить багато марних справ, а коли приходить криза - не знає, що треба робити.

"Отже, будьте мудрі й пильуйте в молитвах" (1 Петра 4:7)

Багато людей не отримують від Бога виповнення своїх потреб і бажань лише з тієї причини, що вони не просять Господа про це, намагаючись досягти все своїми силами.

"Бажаєте ви та й не маєте, убиваєте й заздрите та досягнути не можете, сваритеся і воюєте та не маєте, бо не прохаєте." (Якова 4:2)

Навіть, коли тобі важко, нехай ці труднощі не заберуть молитву з твого життя. Різні проблеми і прикроці намагатимуться зробити це. Але саме в такі моменти християнину важливо мати духовну чутливість і не дозволяти віддати свій розум емоціям. А це, конкретно, і досягається через молитву.

Як мудро і прекрасно відповідає на ці питання геніальний поет, вклавши чудесні слова, немовби, в уста Бога, який говорить кожній людині: «Молись: коли в твоїй молитві буде душа твоя, тоді і Я в твоїй молитві буду з твоєю душею. Тобі молитва потрібна як Моя до тебе любов, а Мені твоя молитва потрібна як твоя любов до Мене».

Вдумавшись в цю останню фразу і закарбувавши її в своєму серці, почнемо сьогодні молитися. Перш за все, висловимо подяку Творцеві своєму і Богу за те, що Він дарував нам життя, радість буття, незважаючи на те, подобається нам це життя чи ні, бо це залежить від нашого розуміння і сприйняття самого життя.

Адже якщо все від Нього — життя, розум, почуття, здібності, здоров'я, їжа, — то у своїй молитві ми можемо мати відвагу смиренно просити Його і про свої потреби. До того ж людина, що творить сердечну молитву, знаходиться в ці хвилини і години в духовному спілкуванні з іншим, духовним світом, де перебувають у славі своїй Сам Творець і Бог — Отець, Дух Святий, Син Божий, Господь наш Ісус Христос і його Пречиста Матір — Пресвята Богородиця, великий сонм Ангелів і святих угодників Божих, до яких ми і підносимо свої молитви.

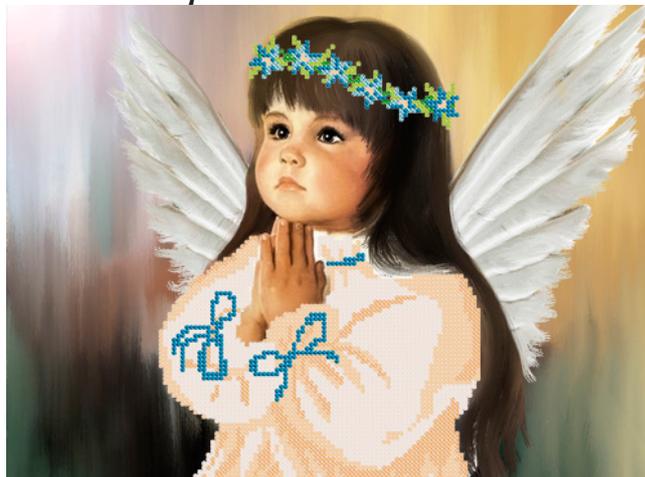

---- Молитва за родину ----

Ласкавий Господи, Ісусе Христе,
Який захотів провести довгі роки
цього земного життя в назаретській
Родині! Благаю Тебе, поблагослови
мою дорогу родину: батька, матір,
братів, сестер, всіх свояків і
кровних. Зійшли їм ласку, щоб всім
серцем любили Тебе, охорони від
нещастя, диявольських спокус і
всякого лиха.

Подай згоду моїй родині, бо згода
- це великий Твій дар. Допоможи
її членам щиро любитися
надприродною Божою любов'ю,
яка осолоджує прикрощі земного
життя. Будь з нами в годину смерті,
щоб з Твоєї ласки вийшли ми з цього
світу та пішли до Неба навіки

прославляти Тебе. Маріє, найкраща
наша Мати і взірєць для кожної
родини, будь завжди з моєю дорогою
родиною. Амінь.

РЕКЛАМА

ШВИДКО

ЗРУЧНО

**ПРЯМО
В РУКИ**

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД.
Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MICT з другими компаніями
і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
- В Україну: 30-40 днів
- В Москву: 30-40 днів
- В Ст. Петербург: 35-45 днів
- Решта регіонів на www.meest.us

- ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
- В Україну: 3-5 робочих днів
- В Москву: 5-7 робочих днів

- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginesstudio.com

Редагує колегія. Адреса бюлетня "НЦ КП"
Адреса редакції
а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelsukhonis@gmail.com
Представництво за кордоном:
У США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakrige,
Watchung, N.J. 07069, USA;

horysten.com.ua - архів бюлетнів

CatArt Верстка та дизайн

Підписано до друку 17.02.2016
Папір офсетний. Друк цифровий
Видавець ФОП Озеров Г.В.
м.Харків, вул.Університетська, 3, кв.9
Свідоцтво про державну реєстрацію
№ 818604 від 02.03.2000